

N:o 150.

Af herr **E. Thermænius**, om beviljande af statsanslag till uppförande af restaurationslokaler vid jernvägsstationerna Gnesta och Hallsberg.

Då svenska staten för mer än trettio år sedan begynte anlägga jernvägar, beräknades visserligen tillhörande byggnader kunna motsvara mer än det tillfälliga trafikbehovet. Det låg dock icke inom möjlighetens område att kunna förutse den stora tillväxt i rörelse, vare sig genom person- eller godstrafik, som sedermera egt rum. Den naturliga följden deraf har också blifvit, att jernvägsstyrelsen tid efter annan måst begära medel för såväl ny- som tillbyggnader vid de äldre stationerna, hvilka medel äfven blifvit af Riksdagen beviljade.

Under de båda sist förflutna åren har emellertid jernvägsstyrelsen hos regeringen gjort framställning om åtskilliga anslagsposter, som icke blifvit i statsverkspropositionen upptagna. Bland dessa fäster jag mig här särskildt vid tvenne, hvilkas behöflighet äro af beskaffenhet att kunna utan särskild fackkunskap bedömas af de allra flesta af Riksdagens medlemmar, jag menar de af jernvägsstyrelsen begärda anslagen till ny restaurationsbyggnad i Gnesta och till utvidgning af en äldre sådan i Hallsberg.

Om jag säger, att de båda nämnda nu befintliga byggnaderna icke äro »tidsenliga», så tänker jag dervid alldeles icke på den allt för vanliga betydelsen af *praktfull bekvämlighet*, som ligger i detta ord, utan jag ville dermed endast hafva sagt, att dessa byggnader, såsom tillkomna under statens jernvägsbyggnaders tidigaste skede, numera icke på långt när motsvara behovet med afseende på *nödtorftigt utrymme* för det med dem afsedda ändamålet. Det är också dermed jernvägsstyrelsen hos Kongl.

Maj:t motiverat sin anhållan om byggnadsanslaget. De af Riksdagens ledamöter, som passerat de nämnda stationerna, äro utan tvifvel i tillfälle konstatera, att här föreligger ett *verkligt* behof af ändring till ett bättre; än mera är detta behof, särskildt hvad Hallsbergs station angår, bekant för undertecknad, hvars hemvist är beläget i nämnda stations omedelbara närhet.

Jag skulle ändock icke hafva dristat framställa förslag om medel till berörda byggnadsföretag, derest i Kongl. Maj:ts proposition förebragts något enda verkligt skäl till undanskjutande af dessa arbeten. Den kongl. propositionen innehåller nemligen endast dessa ord (sid. 161): »Vidare torde — — — med de af jernvägsstyrelsen föreslagna förändringarne af restaurationslokalerna vid Gnesta och Hallsberg — — — kunna ännu någon tid anstå.» Jag skulle kunna fatta och buga mig inför detta resonnement i händelse det gälde att iakttaga största möjliga sparsamhet för att få riksstatens debet och kredit att gå i hop; men att under för handen varande förhållanden afböja en, för tillgodoseende af den stora resande allmänhetens behof af utrymme vid de skyndsamma måltiderna under en jernvägsresa, gjord framställning om anslag, med ett intetsägende »torde kunna anstå»; det torde få anses såsom en sparsamhet, som alls icke är på sin plats. Så mycket mindre är den det, som staten drager inkomst af den allmänhet, som genom jernvägarne skall betjenas.

På grund af hvad jag sålunda anfört, och hänvisande till mitt vid remissdebatten hafda yttrande, anhåller jag vördsamt,

att Riksdagen ville för uppförande af en ny restaurationslokal i Gnesta och till utvidgande af en äldre sådan byggnad i Hallsberg ställa till Kongl. Maj:ts förfogande ett anslag af 52,000 kronor, att utgå under år 1892.

Stockholm den 29 januari 1891.

Edvard Thermanius.